

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyně: **N. S.**, státní příslušnost Ruská federace
bytem M. L.
zastoupena Mgr. et Mgr. Janem Jungem, advokátem
sídlem Májová 606/35, 350 02 Cheb

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 7. 2022, č. j. MV-100327-4/SO-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. se žalobkyně domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované ze dne 12. 7. 2022, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

MV-100327-4/SO-2022 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 8. 4. 2022, č. j. OAM-29960-20/DP-2021 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění ke dni 23. 8. 2021 (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žalobkynina žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – účast v právnické osobě, neboť žalobkyně neplnila v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území účel pobytu, pro který jí bylo povolení k pobytu vydáno.

2. V době od 21. 10. 2019 do 20. 10. 2021 měla žalobkyně povolen dlouhodobý pobyt na území ČR za účelem podnikání – účasti v právnické osobě. Uvedený pobyt byl žalobkyni povolen na základě výkonu funkce jednatelky ve společnosti DOMUS PATRIS s.r.o. (dále jen „*Domus Patris*“). Dne 23. 8. 2021 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání dle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
3. Správní orgán prvního stupně kontrolou přechodových razítek v cestovním dokladu žalobkyně a evidence příjezdů a odjezdů na letištním hraničním přechodu zjistil, že se žalobkyně v době platnosti posledního povolení k pobytu příliš nezdržovala na území ČR. Žalobkyně v době platnosti posledního povolení k dlouhodobému pobytu, tedy v době od 21. 10. 2019 do 20. 10. 2021, pobývala na území ČR pouze 53 dnů. V době od 23. 2. 2020 do 20. 8. 2021 na území ČR navíc nepobývala vůbec. Správní orgán prvního stupně rovněž přihlédl k tomu, že v listopadu a prosinci roku 2020 se žalobkyně léčila s onemocněním COVID-19 v domovské zemi.
4. Správní orgán prvního stupně vyzval žalobkyni k prokázání výkonu podnikatelské činnosti v období od 21. 10. 2019 do 13. 9. 2021, avšak žalobkyní předložené doklady pochybnosti správního orgánu prvního stupně o plnění účelu pobytu nerozptýlily. Správní orgán prvního stupně proto provedl dne 6. 12. 2021 výslech žalobkyně. Na základě výpovědi žalobkyně správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobkyně v době od 21. 10. 2019 do konání výslechu fakticky nevykonávala funkci jednatelky společnosti Domus Patris. Činnost vykonávaná žalobkyní v uvedené době nebyla podnikáním, neboť vzhledem k nepřítomnosti žalobkyně na území ČR, resp. její sporadické přítomnosti postrádala pojmový znak soustavnosti. Žalobkyně v době platnosti posledního povolení k dlouhodobému pobytu neuzavřela za společnost Domus Patris žádnou smlouvu, z níž by pro tuto společnost plynul potenciální příjem. Žalobkyni dále nebyly známy konkrétní skutečnosti týkající se činnosti společnosti Domus Patris, ani okolnosti týkající se výkonu funkce jednatelky této společnosti a jejího vzniku. Správní orgán prvního stupně shledal neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v žalobkynině případě za přiměřené i s ohledem na jeho dopady do soukromého a rodinného života žalobkyně.
5. Odvolání žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí zamítla žalovaná napadeným rozhodnutím. Ztotožnila se s posouzením věci, jak bylo provedeno správním orgánem prvního stupně. Poukázala na nutnost faktického a aktivního výkonu podnikatelské činnosti, aby byl dodržen účel dlouhodobého pobytu.

II.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

6. Žalobkyně namítala, že nepřezkoumatelné napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném právním posouzení a vadném vyhodnocení výpovědi žalobkyně, že žalobkyně prakticky nevykonávala funkci jednatelky Domus Patris. Tvrzení žalobkyně o tom, jak vykonávala funkci jednatelky, byla podložena předloženými listinnými důkazy, které vznikly v době před zahájením správního řízení. Žalobkyně dbala na chod a provoz domu, který je společností Domus Patris dlouhodobě pronajímán a z něhož plynou společnosti příjmy – žalobkyně sice nikdy nezajišťovala příjmy společnosti Domus Patris (to zajišťoval další jednatel, její manžel), ale kontrolovala výdaje společnosti a chod firmy na území, protože byla v aktivním kontaktu s účetní a právní firmou. V době pandemie nebyla nemovitost společnosti využívána turisty a žalobkyně tak osobně nebytovala turisty, ale ostatní činnosti žalobkyně vykonávala. Výpověď žalobkyně byla posouzena jako účelová, aniž by byly řádně zhodnoceny veškeré důkazy nabídnuté žalobkyní. Smysl jednání jednatele žalobkyně spatřovala v jednání s péčí řádného hospodáře. Žalobkyně byla jedinou jednatelkou společnosti Domus Patris, proto veškeré úkony, které tato společnost ve sledovaném období na území činila, musela činit prostřednictvím žalobkyně. Žalobkyně rovněž poukázala na to, že přes pandemii společnost Domus Patris udržela v chodu.
7. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a spisový materiál. Napadené rozhodnutí považovala za řádně odůvodněné a vycházející z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Tvrzení žalobkyně, že společnost Domus Patris řídila dennodenně, odpovědně a jako řádný hospodář, bylo dle žalované oslabeno zjištěním, že žalobkyně neprokázala znalost ani základních informací o této společnosti a jejím fungování. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

9. Soud o žalobě rozhodoval ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť žalobkyně s takovým postupem nevyslovila nesouhlas přes výzvu soudu ze dne 16. 8. 2022, č. j. 57 A 67/2022-17, a žalovaná s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání souhlasila výslovně jak ve vyjádření k návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě, tak ve vyjádření k žalobě.
10. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, přičemž neshledal žádné vady napadeného rozhodnutí, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
11. Žaloba není důvodná.
12. Žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Soud se musel nejprve vypořádat s touto námitkou, protože podrobit napadené rozhodnutí věcnému přezkumu v rozsahu žalobních bodů mohl pouze za předpokladu, že toto bylo přezkoumatelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

13. Soud předesílá, že z hlediska soudního přezkumu tvoří prvoinstanční a napadené rozhodnutí jeden celek a vzájemně se v obou směrech argumentačně doplňují (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25, či dne 14. 10. 2021, č. j. 7 As 447/2019-60, bod 22).
14. Žalobkyně tvrdila, že byl nepřezkoumatelným závěr správních orgánů o tom, že žalobkyně prakticky nevykonávala funkci jednatelky společnosti Domus Patris.
15. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 1 As 287/2015-51, bod 24) vyplývá, že „[P]řezkoumatelné rozhodnutí je rozhodnutí srozumitelné, s dostatkem důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomněl vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74).“ Ačkoliv byl tento právní názor vysloven ve vztahu k soudnímu rozhodnutí, lze jej vztáhnout i rozhodnutí správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 22). Zároveň je nutno zdůraznit, že nesouhlas žalobkyně s výkladem učiněným správními orgány nelze zaměňovat s nepřezkoumatelností jejich rozhodnutí, která je objektivní překážkou znemožňující soudu tato přezkoumat (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2019, č. j. 10 As 102/2018-45, bod 15; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2022, č. j. 7 As 95/2022-23, bod 8). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).
16. Soud nepřisvědčil žalobkyni, že by napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvoinstančním bylo nepřezkoumatelné.
17. Správní orgán prvního stupně na str. 7 prvoinstančního rozhodnutí uvedl skutečnosti, na jejichž základě dospěl k závěru, že žalobkyně fakticky nevykonávala činnost jednatelky společnosti Domus Patris. Lze je shrnout tak, že žalobkyně neznala základní skutečnosti týkající se výkonu podnikatelské činnosti společnosti, neučinila v rozhodné době za společnost žádné jednání směřující k dosažení zisku společnosti a na území ČR se zdržovala minimálně. Tyto závěry učinil správní orgán prvního stupně podle prvoinstančního rozhodnutí (viz str. 2 až 7) z výpovědi žalobkyně, z jejího cestovního dokladu a evidence příjezdů a odjezdů na letištním hraničním přechodu a z dokladů předložených žalobkyní. Uvedené závěry potvrdila žalovaná na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí. O přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvoinstančním ostatně svědčí i to, že žalobkyně se závěry správních orgánů v podané žalobě polemizovala a bylo jí zřejmé, že správní orgány dospěly k závěru o tom, že fakticky nevykonávala funkci jednatelky společnosti Domus Patris na území ČR mj. na základě její výpovědi učiněné v průběhu správního řízení, jejíž jednotlivá tvrzení měla být vytržena z kontextu (srov. str. 3 žaloby).
18. Při věcném posouzení věci byl soud veden závěry plynoucími z rozsudků zdejšího soudu ze dne 17. 8. 2021, č. j. 77 A 56/2020-70, který se týkal manžela žalobkyně S. S., a ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

15. 7. 2020, č. j. 30 A 252/2018-48, včetně rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2022, č. j. 3 Azs 252/2020-45, které se týkaly syna žalobkyně A. S..

19. Správní orgány zamítly žalobkyninu žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na základě § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, podle nichž dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ministerstvo neprodlouží, *jestliže cizinec neplnil v době platnosti víza na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu.*
20. Podle zákona o pobytu cizinců a konstantní judikatury správních soudů může cizinec získat *povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání* jako osoba samostatně výdělečně činná nebo jako člen statutárního orgánu obchodní společnosti. V prvním případě je třeba, aby vystupoval sám v pozici podnikatele, tj. aby vykonával *podnikání* (do 31. 12. 2013 byl tento pojem vymezen v § 2 odst. 1 obchodního zákoníku jako *soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku*; od 1. 1. 2014, tj. ode dne zrušení obchodního zákoníku a nabytí účinnosti občanského zákoníku, lze obsah pojmu *podnikání* odvozovat od znění § 420 odst. 1 tohoto zákona, který je svým obsahem fakticky totožný s definicí dříve uvedenou v obchodním zákoníku). Ve druhém případě musí tuto činnost vykonávat obchodní společnost, přičemž cizinec musí prokazatelně vykonávat činnost jejího statutárního orgánu. K předmětu činnosti výkonu funkce jednatele společnosti s ručením omezeným (tj. statutárního orgánu) lze odkázat na § 195 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, dle kterého jednatelem přísluší *obchodní vedení společnosti*. Ustálená praxe tento pojem charakterizuje jako průběžnou pravidelnou správu záležitostí společnosti a jejího podniku, tzn. rozhodování o organizačních, technických, obchodních, personálních, finančních a jiných otázkách běžného života; rozumí se tím řízení společnosti, zejména organizování a řízení její podnikatelské činnosti, včetně rozhodování o jejích podnikatelských záměrech. Pokud je tedy účelem pobytu cizince podnikání formou výkonu funkce statutárního orgánu společnosti s ručením omezeným, je evidentní, že cizinec sám v postavení podnikatele sice není, nicméně účel svého pobytu naplňuje tím, že způsobem výše popsáním řídí podnikání jiného subjektu, který podnikatelem ve smyslu zákonné definice tohoto pojmu je. „*Ačkoliv jednatel společnosti nemůže naplňovat veškeré znaky podnikání ve smyslu § 420 odst. 1 občanského zákoníku, je pro účely posouzení, zda plní účel pobytu spočívající v podnikání (prostřednictvím účasti v právnické osobě) ve smyslu zákona o pobytu cizinců, podstatné, zda plní podnikatelský účel uděleného pobytového povolení. Takový náhled je ostatně judikaturou Nejvyššího správního soudu dlouhodobě aprobován (viz například rozsudek ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 Azs 105/2014-46, odstavce [24] až [28], či rozsudek ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Azs 66/2017-29, odstavce [19] až [21]). Účel tohoto pobytového titulu je proto naplněn tehdy, pokud cizinec v postavení statutárního orgánu podnikající právnické osoby reálně vykonává své povinnosti plynoucí pro něj z předpisů upravujících podnikání těchto osob; současně musí být prokázáno, že tato osoba také reálně podniká. Aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, musela by být v předmětném období podnikatelská činnost (podnikání ve smyslu shora popsaném) fakticky vykonávána. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 85/2011-81, který citoval již krajský soud, „účelem pobytu zákonodárce zcela jistě nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2022, č. j. 3 Azs 252/2020-45, body 14 až 16).

21. V projednávané věci tedy bylo podstatné posoudit, zda žalobkyně v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (tj. od 21. 10. 2019 do 20. 10. 2021) skutečně a na území ČR vykonávala funkci jednatelky společnosti Domus Patris. Zákon o pobytu cizinců *„vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě na území využívat. Pokud cizinec nenaplní na území České republiky účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu, je na místě mu toto povolení k pobytu na území České republiky neprodloužit“ (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 8. 2021, č. j. 77 A 56/2020-70, bod 29).*
22. Lze tedy shrnout, že aby žalobkyni mohlo být prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu, byla žalobkyně povinna fakticky vykonávat od 21. 10. 2019 do 20. 10. 2021 činnost jednatelky společnosti Domus Patris na území ČR. Z § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců a důvodové zprávy k bodům 18 až 20 zákona č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon o pobytu cizinců a další související zákony (dostupná na <https://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=7&CT=990&CT1=0>), *„vyplývá úmysl zákonodárce, aby soudy nadále automaticky nepoměřovaly dobu, po kterou cizinec účel pobytu plnil, vůči době, kdy se tak nedělo. Dosavadní závěry judikatury, která se vyvinula při výkladu neplnění účelu pobytu jako jiné závažné překážky pobytu cizince na území, tím byly překonány. Namísto toho došlo k zakotvení samostatného důvodu zrušení platnosti víza, resp. neprodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu, který navíc klade větší důraz na výjimečnost neplnění účelu pobytu“ (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 12. 2021, č. j. 57 A 66/2020-35, bod 15).*
23. Správní orgány dospěly, zjednodušeně řečeno, k třem skutkovým zjištěním: Zaprvé, žalobkyně se na území ČR z celé dvouleté doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zdržovala jen 53 dnů. Zadruhé, žalobkyně neučinila v rozhodné době za společnost žádné jednání směřující k dosažení zisku společnosti. Zatřetí, žalobkyně neznala základní skutečnosti týkající se podnikání společnosti. Tato tři skutková zjištění vedla správní orgány k závěru, že žalobkyně aktivně nevykonávala funkci jednatelky společnosti Domus Patris, tudíž žalobkyně v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu neplnila na území jeho účel.
24. První skutkový závěr správních orgánů žalobkyně v žalobě nezpochybnila. Již z tohoto zjištění správních orgánů je zřejmé, že žalobkyně nemohla plnit účel pobytu *na území ČR*, neboť se na území ČR po převážnou většinu doby platnosti posledního povoleného pobytu vůbec nenacházela (srov. výše; dále pak již citovaný rozsudek zdejšího soudu č. j. 77 A 56/2020-70, bod 29). Žalobkyně nezpochybnila, že z celého období od 21. 10. 2019 do 20. 10. 2021 se na území ČR nacházela jen 53 dnů, tudíž *na území* plnit účel pobytu od 21. 10. 2019 do 20. 10. 2021 plnit nemohla. Žalobkyně netvrdila, ani neprokázala, že by jí nějaké závažné důvody bránily po přechodnou dobu účel pobytu plnit.
25. Soud se ztotožňuje i s posouzením správních orgánů druhého a třetího skutkového zjištění.
26. Podle soudu z žalobkynina výsledku skutečně vyplývá, že žalobkyně neznala základní okolnosti podnikání společnosti, jejíž jednatelkou byla jmenována. Správní orgány z výpovědi žalobkyně zjistily, že žalobkyně nevěděla o smluvních závazcích společnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

(nájemní smlouva i nároky z ní vyplývající pro společnost), nevěděla o nedávné valné hromadě společnosti, neznala výši své jednatelské odměny a ani zhruba hospodářské výsledky společnosti, nevěděla, kdy a ani komu společnost pronajímala své apartmány atd. Tato zjištění ostatně žalobkyně ani nijak nezpochybňovala. Soud poukazuje například na výpověď žalobkyně (srov. str. 5 prvoinstančního rozhodnutí a str. 5 protokolu o výsledku žalobkyně ze dne 6. 12. 2021, č. j. OAM-29960-14/DP-2021), že společnost Domus Patris byla v roce 2019 v zisku a že v roce 2020 neměla žádné příjmy. Správní orgán prvního stupně však zjistil, že výsledkem hospodaření této společnosti za rok 2019 byla ztráta cca 1 milion Kč a v roce 2020 společnost vykázala obrát ve výši zhruba 1,2 milionu Kč.

27. Též zjištění správních orgánů, že žalobkyně neučinila v rozhodné době za společnost žádné jednání směřující k dosažení zisku společnosti, je opřeno o obsah správního spisu. Žalobkyně toto zjištění ostatně v žalobě potvrdila, když uvedla, že nikdy nezajišťovala příjmy společnosti. Žalobkyně sice uzavřela za společnost smlouvy s účetní a právní firmou, ale jednak k podpisu nedošlo na území ČR, resp. došlo k nim v době omezené přítomnosti žalobkyně na území, a dále vůbec nešlo o smlouvy za účelem dosažení zisku společnosti, tj. výkon podnikání (srov. str. 4 a 7 prvoinstančního rozhodnutí). Ve vztahu ke smlouvám uzavíraným žalobkyní za společnost Domus Patris soud uvádí, že žalobkyně nepoukázala na žádné konkrétní úkony, které by činila jako jednatelka za tuto společnost při jejím podnikání. Z prvoinstančního rozhodnutí (srov. str. 4 a 7) naopak vyplývá, že za dobu posledního povoleného pobytu nebyla společností Domus Patris uzavřena žádná smlouva, z níž by této společnosti plynul příjem. Smlouvy uzavřené se společností WORLD.TRADE.and.INSURANCE CENTER, s.r.o., pak byly uzavřeny v době, kdy žalobkyně nepobývala na území ČR.
28. Soud shrnuje ve shodě se správními orgány, že z provedeného dokazování vyplývá jednoznačný závěr, že žalobkyně od 21. 10. 2019 do 20. 10. 2021 neplnila *na území* účel pobytu, protože fakticky nevykonávala funkci jednatelky společnosti Domus Patris. Důvodem tohoto závěru je to, že žalobkyně se v rozhodné době na území prakticky nenacházela, a když činila nějaká jednání v souvislosti se svým jednatelstvím, šlo toliko o smlouvy umožňující formální existenci společnosti (nikoli její podnikání za účelem dosažení zisku), přičemž o smluvních závazcích, hospodářských výsledcích, statutárních orgánech a podnikání společnosti v podstatě nic nevěděla. Nelze tedy než uzavřít, že žalobkyně od 21. 10. 2019 do 20. 10. 2021 na území fakticky nevykonávala funkci jednatelky společnosti Domus Patris. Žalobkyně v rozhodné době na území ČR reálně nevykonávala své povinnosti plynoucí pro ni z předpisů upravujících podnikání společnosti, společnost neorganizovala, ani neřídila.
29. Správním orgánům nelze vytýkat, že by některé z žalobkyních tvrzení, která uvedla v průběhu jejího výsledku, vytrhly z kontextu. Správní orgány naopak vycházely z žalobkyniných tvrzení tak, jak je žalobkyně v průběhu svého výsledku uvedla. Žalobkyně ani nenamítala, jak konkrétně měly být jí uváděné skutečnosti vytrženy z kontextu, tedy co dle jejího názoru z jejích tvrzení skutečně vyplývalo a bylo správními orgány nesprávně interpretováno.
30. Pokud žalobkyně namítla, že její výpověď byla vyhodnocena účelově a že jí předloženými listinnými důkazy byl prokázán výkon jednatelství společnosti, neuvedla, jaký konkrétní podklad rozhodnutí měl prokázat jakou její konkrétní činnost a proč by tato činnost měla být posouzena jako řízení podnikání společnosti Domus Patris na území ČR. Přitom správní orgán prvního stupně žalobkyní předložené podklady nepominul, ale

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

přezkoumatelně z nich učinil skutkové závěry, které náležitě právně posoudil (viz str. 4 a 7 prvoinstančního rozhodnutí). Ani uvedená konkrétní skutková zjištění ani jejich právní posouzení žalobkyně v žalobě konkrétně nijak nezpochybňuje. Žalobkyně v žalobě k dokladům, které ve správním řízení předložila, jen uvedla, že správní orgán prvního stupně *o skutečnosti, zda nesou jasnou stopu činnosti žalobkyně pro svou korporaci, mlčí*. Žalobkyně neuvedla, jaká její konkrétní sdělení byla podložena jakými konkrétními důkazními prostředky. „Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Vzhledem ke své obecnosti nemohlo tedy žalobní tvrzení o důkazní situaci založit důvodnost podané žaloby. Odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004-54, nebyl přílehlavý, neboť správní orgány nezaložily svá skutková zjištění na dedukcích a úvahách, nýbrž na provedených důkazech, které řádně zhodnotily. To, že z nich dovodily jiná skutková zjištění než žalobkyně, nemohlo samo o sobě založit nezákonnost jejich rozhodnutí. V souladu s § 50 odst. 4 správního řádu totiž správní orgány hodnotí podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

31. Žalobkyně v žalobě tvrdila, že předloženými listinami prokázala, že *nikdy nezajišťovala příjmy společnosti*, ale kontrolovala její výdaje. Žalobkyně podle žaloby jednak kontrolovala chod společnosti na území a dále dbala na chod a provoz domu, který je společností dlouhodobě pronajímán, kdy z pronájmu plynou společnosti příjmy. Takto žalobkyně byla v aktivním kontaktu s účetní a právní firmou.
32. Soud konstatuje, že z listin předložených žalobkyní nijak nevyplývá, že by žalobkyně v rozhodném období *na území* kontrolovala výdaje společnosti, chod společnosti na území i chod a provoz domu. Z listin vyplývá, že účetnictví zajišťovala účetní firma, a nevyplývá z nich, že by žalobkyně *na území* vykonávala kontinuálně a dlouhodobě jakoukoli kontrolní či organizační činnost ve vztahu ke společnosti nebo jejímu domu. Ostatně, pokud by tomu tak bylo, stěží by žalobkyně při svém výsledku vypověděla, že platby má na starosti účetní, že neví, zda společnost uzavřela nějakou smlouvu týkající se bytu společnosti, který žalobkyně užívá, že jiné smlouvy než s účetní a právní firmou za společnost neuzavřela, nevěděla, zda byla společnost v zisku či ve ztrátě, neznala výši své jednatelské odměny. Pokud tedy žalobkyně nebyla seznámena s platbami společnosti včetně své odměny, nezajímala se ani o příjmy společnosti a hospodářské výsledky, je vyloučen závěr, že žalobkyně, jak tvrdí, kontrolovala výdaje, chod společnosti i chod a provoz domu, který je společností dlouhodobě pronajímán, kdy z pronájmu plynou společnosti příjmy. Ostatně ani v žalobě žalobkyně žádné konkrétní tvrzení o tom, co kdy na území při plnění povinností jednatele společnosti konkrétně učinila, nenabídla.
33. Žalobní argumentaci, že aktivní výkon jednatelského oprávnění v rozhodné době na území vyplývá z toho, že žalobkyně svou péčí řádného hospodáře společnost Domus Patris udržela i přes pandemii v chodu, nelze přisvědčit. Žalobkyně netvrdila ani neprokázala, jak jednatelské povinnosti v rozhodné době realizovala (kromě zajištění účetní firmy), kdy samotný výsledek (že firma existuje) není důkazem o výkonu jednatelským oprávnění žalobkyně. Ze skutečnosti, že žalobkyně splnila povinnost péče řádného hospodáře, nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

dovodit, že by v na území fakticky vykonávala činnosti jednatelky společnosti Domus Patris. Jinak řečeno, z normativní úpravy (povinnost péče řádného hospodáře) nelze dovodit nic ve vztahu k fakticitě (skutečný výkon funkce jednatelky společnost Domus Patris). Žalovaná se s tvrzením žalobkyně stran řízení společnosti s péčí řádného hospodáře vypořádala na str. 6 napadeného rozhodnutí: „Právě zjištění, že účastnice řízení neprokázala znalost, byť i jen základních informací o obchodní firmě a jejím fungování, značně oslabuje její tvrzení, že obchodní firmu řídí (denno denně, odpovědně a jako řádný hospodář)“. S tímto tvrzením se soud zcela ztotožnil.

34. Ani námitka, že veškeré úkony společnosti ve sledovaném období musely být činěny prostřednictvím žalobkyně, nemůže vyvrátit závěr o neplnění účelu pobytu. Ohlédne-li soud od toho, že námitka je obecná a hypotetická, jednak takové úkony nemusely být osobně činěny na území ČR a jednak lze k takovým úkonům zmocnit třetí osobu.
35. Správní orgány tedy svá rozhodnutí postavily na dostatečné argumentaci stran toho, že žalobkyně v době platnosti posledního povolení k dlouhodobému pobytu fakticky nevykonávala funkci jednatelky společnosti Domus Patris na území ČR. Soud zdůrazňuje, že povinností správních orgánů nebylo reagovat na každou dílčí námitku žalobkyně učiněnou v průběhu správního řízení. „Na určitou námitku [...] lze reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 179/2017 - 38)“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2020, č. j. 4 Afs 375/2019-21, bod 12). Přesně tak správní orgány postupovaly. Ve vztahu k nosným důvodům správních rozhodnutí, a sice že žalobkyně v době platnosti posledního povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR takřka nepobývala, že neznala základní skutečnosti týkající se výkonu své funkce jednatelky společnosti Domus Patris a základní skutečnosti týkající se podnikání a hospodaření této společnosti a že neučinila v rozhodné době za společnost žádné jednání směřující k dosažení zisku společnosti, nemohla obstát naprosto obecná argumentace žalobkyně.
36. Soud neprovedl žádný z důkazů navržených žalobkyní, neboť napadené rozhodnutí bylo součástí správního spisu, jímž se v soudním řízení správním nedokazuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS), a předmětná smlouva o tiché společnosti a pracovní smlouva se týkaly skutečností uvedených v návrhu na přiznání odkladného účinku, nikoliv samotných žalobních bodů; zároveň se vztahovaly ke skutečnostem nastanuvším po vydání napadeného rozhodnutí, které však pro rozhodnutí soudu nebyly významné (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).
37. Soud z výše uvedených důvodů žalobu neshledal důvodnou a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.

V.

Náklady řízení

38. Výrokem II tohoto rozsudku rozhodl soud tak, že žádnému z účastníků řízení náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch (srov. § 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*) a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení vzdala ve vyjádření k žalobě a ani jí nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 10. listopadu 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu